מפורש שהוא כשר ואיך הקשה עלייהו. ואין בזה במל"מ וכן בב"ש כיון שהביא דברי הסמ"ק ובסמ"ק דבר שגגה שנפלטה מקולמסו שהוא הבל וכדמצינו ח"ו משום פגיעה בכבור אדם גדול. כשאומרים צל דברי הבל דהא הם סוברים דהולד כשר כמפורש

> שיהיה לי כפידא על דכרי התוכחה שלו. ואני אדרבה על אה"ע יגרמי איזה פרצה בטהרת וקדושת יחום שתשובותי סימן י' וסימן ע"א מספרי אגרות משה על כל גדותיי על מה שלפי דעתו נדמה לו כלה ישראל. וניכר ממכתב כתר"ה שהיה סבור הגה קבלתי מכתבו הארוך מאד המלא דברי תוכחה

חיים אפוים בלאך שליט"א.

מ"ט אבל אם לא היתה בחיוב כרת ומיתת ב"ד לא

היה

מה שנעשה הולד ממזר הוא מקרא אחרינא משום

למעט משמש מתה כמפורש ביבמות דף ב"ה עיי"ש.

שהיא ערוה דחיים והיובי מיתת ב"ד כדאיתא בדף

למ"ד משמע מת בעריות פמור ולמ"ד חייב הוא

שנאמר בקרא הוא לדרשא למעט משמש באבר מת שהוא אף בעקרה ואילנות ואף בשלא מדרכה, ולזרע הולדה מזה אלא שהוא איסור על הביאה בכל אופן לזרע, כי הזין הוא שלא שייך כלל האיסור לענין

מע"ב ירידי הנכבד מאר הרה"ג מוהר"ר משה בעה"י כ"ב סיון תשכ"ב.

יבר תשובותי שימן יי ושימן ע"א מספר. אינות ממור אל אני, א

No TOT

דידר ואוהבר.

בלא זה אין לנו להורקק לת.

ששבה בתשובה ורוצה להנשא לישראל כשר אף בלא לברר יכול להשיאה ובאופן שתשמור דיני בדה כי שתירא לשקר, ומכיון שעשה כתר"ה כל מה שבידו כתר"ה שעעשה אפידייוויד בשבועה כחק המדינה כדי עכ"פ מה שאפשר לברר צריך לברר ולכן מוב עשה ועברה מחסרון אמונה. כי עכ"פ אית לה חזקת פנויה. מעם נכון על שעברה האיסור או בלא שום מעם היה טעם על שניסת לנכרים ואין נוגע לנו אם הוא דת נמי הרי איכא חוקה זו ולכן יש להתירה עתה אלא שזורא מדין חזקת פנויו: שאף בעוברות על רלא מהני מסל״ת אלא באיסורים דרבנן ובעדות אשה, היו נאמנות אף נשים צדקניות אף במסיחה לפי תומה דת כיון שאין זה מצד נאמנית דעדות, דלוה לא

יהודים שנכרים לא נקראים באלו שמות לא תהיה מזה כלום יש להאמינה שהיו נכרים מטעם חוקת שמות אנגלית שגם יהחים נקראו בהם ולא ניכר אף בלא הטעם דחוקת פנויה שכתבתי, אבל גם ברוב רת במי הרי איכא חוקה זו ולכן יש להתירה עתה ניכרין שהם של נכרים דאף יהודים שאינם שומרי נגד חזקה דפנויה, וברור דמיגו הא ליכא. ואם השמות רוזוקות שגם נכרי נקרא כן דיש למיזל בתר רובא נאמנת לומר שהיו נכרים אף אם אירע לפעמים כיון שאומרת כפי חזקתה, אך אם הם שמות של פנריה כדכתבתי.

בפירוש לזרע עיי"ש. הוא טעות גמוד שטועין רשעים אף שלא כדרכה שאף בכל אשה לא שיין שיולדו מזה מוה, דלכן אין שום חלוק בהאיסורים בין ראויה עריות הם במעשה הביאה ואינו משום הזרע שיולדו בכוונה להתיר איסור א"א החמול מאד כשאינה ראויה שכתב ואשר גברה תאות יצרם על דעת לכם תעו בהן. ואף באיסור אשת איש שנאמר בקרא לא תתן נמי הוא באותן האיסורים עצמם ובהעונשין שנאמר להוליד ובין אינה ראויה להוליד כעקרה ואילונית. וכן הנה עצם הדין הוא דבר ברור ופשוט שאיסירי הוא רק משום שתלד מנה כוהביא האבן צורא בפירושו שכבתך לזרע שהוא מקום לרשעים למעות שהאיסור עתה נדבר מעצם ההלכה למאור תוה"ק. KY. משה פיינשטיין ואין חלוק בין אם היא מסתם נשים או לעוברת

אמת בין שהוא להחמיר בין שהוא להקל. ואין הטעמים מהמונם וכל השקפתי הוא רק מידיעת התירה כמה חקנות להוציא מלבן. ואני ב״ה שאיני לא מהם חיצוניות שמבלי משים משפיעים אף על גדולים מחר"ה על זה בא מהשקפות שבאים מידיעת דעות מהשקפות חיצוגיות וסברות בדויות מהלב כלום אף שום תערובות מידיעות חיצוניות, שמשפטיה הוא, שיש בזה קפירא גדולה אף ברברים שהוא המותר לאסור וכמגלה פנים בחורה שלא כחלכה בחכמה להבין מצות השי"ת בתות"ק לפי אותן הדעות שיגרום ח"ו איזה חלול בטהרת וקדושת ישראל אלא אני גרגש מזה שאבי רואה שנמגאים אנשים בעלי רוח שאינם יראים ולא מתביישים מלומר תוכחה. אבל להחמיר ולדמיון שהוא ליותר מהרה וקדושה. להחמיר כידוע מהדכרים שהצדוקים מחמירים שעשו הנכזבות אשר מזה מתהפכים ח"ר האסור למותר האמת שאין בדברים שכתבתי ושהוריתי שום דבר תורת אמת מדברי רבותינו הראשונים, והערעור של

על כל רבותינו אלה בלא מקור מסברא חיצונית וסוברין דהולד ממזר אינו כלום ראין בכחם לחלוק

דיני התורה המבוארים בגמ'. והוא הבל שכתבתי צ"מ שבארתי שהוא כסותר כל ענין האיסור דעריות לפי

י"ר שפשוט לו שם בנתעברה כלה מורע של חמיה שכתב במנחת יחיאל להקשות על הטו"א חגיגה דף

סמ"ק וכל אלו שהביאותר. דהא מה שהולד ממזר אינו באמבטי והולידה בן שהוא כשר והוא כדסובר הגהות חולק. ושפיר כחבתי דמה שהביא באוצר הפוסקים לבעלה משום דאין כאן ביאת איסור, ולית בזה שום אחר, ולעיל מזה כתב המל"מ ואין ספק דלא נאסרה

בשם ספר בר ליואי ובשם מנחת יחיאל דחולקין

פט"ו מאישות ה"ד שכולם הביאו מהגהת סמ"ק בשם

הא איסור הבחנה הוא רק איסור מדרבנן וזרעו מיוחס האבן עזרא. וגם איך אפשר שיהיה זה מעם הקרא

אחריו הוא רק מדרבגן. אלא שהזכיר שיש עוד חומר

שוהו טעם האמת וליתן יד לפושעים הרשעים שהזכיר

בי לא יודע הגרע למי הוא, ח"ו שיעלה על דעתו

שנו העון

יו"ד סימן קצ"ה סק"ז והב"ש סימן א' סק"י והמל"ם

כיון שלא היה מעשה ביאה אף אם לא היה נוכר זה. אבל הא גם מפורש זה בדברי רבותינו הב״ח והט״ן שלא היה מעשה ביאה אף אם לא היה נזכר זה

איסור הולד כשר לגמרי אפילו התעבר מש"ז של הר' פרץ דהולד כשר שכתב כיון דאין כאן ביאת

רבהעונש נאמר איטור חדש דהא אין עונשין אא"כ יוהיר ולא בחבוק ונשוק. אף שגם זה לא מובן לאיזה תלמיד טועה כתב זה, אבל בכל אופן אין זה להלכה ש"ז כי האיסור בעבור שיוליד זרע מן השפחה, אף שלא היה הוצאת זרע ואף שלא כדרכה כמפורש כשהבעל קינא לה דרך אברים לא נאטרה עליו בזה להלכה ולטעם ממש, דכתב ולכך אמר בסוטה ושכב בהברח שהמעם אינו אמת. אלא אם הם דברי וערמב"ך שמואפשר עד והנכון אינו מדברי הרמב"ן אלא איזה שהקטנה אינה ראויה להוליד. הרי הזיגן שהרמב"ן רכשהיא אינה לוקה אין האיש מביא קרבן ולא משום ולא מצינו חולק בוה, וגם חייב על שפחה חרופה ורע אם היה גמר ביאה בכדרכה כמפורש שם בתוסי העראה ופטור בשלא כדרכוז מ"מ חייב אף בלא הוצאת קרא דש"ו שדוקא בביאה נאסרה אבל בביאה נאסרה שהוא היפוך מדברי הגמ' שם שהקרא מחדש שאף מזהירין. וכן חזיגן שכל מש"כ הרמב"ן שם אינו היה זה ענין האיטור לא היה מתחייב ואין לומר שאין הכוונה בהאפשר שכתב למעם האיסור כי אם בה ולא הוציא זרע יתחיים, ובוה מראה הרמב"ן מש"כ תיכף ולא הזכיר זה בעונש כי אפילו הערה האיסור והעונש. ולהוציא מדעת הרשעים סמך על בערוה דא"א אף שזה לא מעלה ולא מוריד לענין וגם לא למעם האיסור שכיון שאין זה להלכה הרי לא כתב זה להלכה. ולולא דמסתפינא הייתי אומר שפחה חרופה קטנה פטור הוא משום דמקשיין אהדדי הוא שלא כהלכה שאף שבשפחה חרופה פטור על שם. וכן כתב הרמב"ן שם וכן בשפחה חרופה הזכיר סד"א בקפידא דבעל חלה רחמנא והא קא קפיד קמ"ל איש אוחה שכבת זרע כי בעבור הזרע תהיה קנאתג ומכיון שהאיסור הוא על מעשה הביאה לא שייך צורך היה לרבינו הרמב"ן לפרש שלא כדמפרש בגמ' וחביא שם בעצמו. אבל מ"מ בדבריו אלה בטל הא מסיק שהגכון שבא הכתוב לפרש כי במשגל מוכרחין לומר שכתב שיש עוד חומר. והרמב"ן עצמו עקרה ואילונית. וכמפורש בכריחוח דף י"א שמה שעל מש"כ בואפשר לעיל מזה.

דלא בא עליה לא מיפסלא והבן שהוא ממור מאכילה משכחת לה בזרע גרידא כשנתעברה באמבטי זכיון

אע"כ דלא מיקרי בנו ולאו כן כהן הוא. גמי הם

בלא מעשה ביאה. וכן מש"כ בר ליואי להוכיח דאין הביאה דהוא הדבר האסור ולא באמבטי שנתעברה משום הנאת ביאה אבל וראי דוקא משום מעשה אם היה גאון גדול כוכתבתי בתשובתי דודאי אינו משום הנאת ביאה, שקושיא זו ודאי הבל גמור אף

מהא דלא משכחת שיהא זרע פסול מאכילה בתרומה הולד מתניחס אחר בעל הזרע דלא כהב"ש והמל"מ.

רק בזרע זרעה ואם נתעברה באמבטי מיקרי בנו

ונשאר מה שיש לאסתי מצד גזירה שמא ישא אחותו מאביו שכ' בהגהת סמ"ק משום שנחשב בנו של גם לשון כוה בדברי רבותינו הראשונים בכמה דוכתי.

לא נכנסו כלל בחשבון העושים זה, ולא מובן מש״כ המוציאין זרע שלהם לדבר זה וראי הם רוב נכרים שבכאן וכל המדינה הם רוב נכרים. ולבד זה אלו האם הישראלית וכיון שהרוב הוא של נכרים דהערים ולא בזורע של נכרי שאין מתייחם אחריו אלא אחר בעל הזרע. אבל הא זה שייך רק בזרע של ישראל הא טר"ח חלם ודול מהח מואפי חחים אווח חמודיו כתר"ה שיש גם מומרים שיש לחוש שיצשו זה שהרי הוא דבר האסור שנמצא שחלק גדול מישראל

בעריות דקורבה ולא בעדוה דא"א, וממילא ליכא האיסור על זריקת זרע לגוף האשה שלא בביאה לא

ממורות שהוא רק מצד מעשה הביאה שרק בזה נאמר בקרא באיסור אשת אב. זכו פשום שלא נאמרה לכעלה

מפרש שאמר הכתוב לזרע שטעמו אפילו לזרע הנה

לפרש הקראי גם לפי פשוטם לבד דרשת חז"ל בגמ". הורע שתלד היא האיסור. ואדרבה האבן עזרא שדרכו הולד ממזר, וא"כ לא שייך כלל לומר שבשביל

היא אסורה עיר״ש. ולכן ברור שאף מש״כ הרמב״ן

מפירושו שם ואפשר שאמר לזרע להזכיר מעם באיסור